

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

“ ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ ”

ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΕΙΧΗ ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2005-2006

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ.... ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Η υλοποίηση Σχολικών Προγραμμάτων, με ωθεί στο γράψιμο θεατρικών ρόλων και τραγουδιών για την καλύτερη παρουσίαση και αφομοίωση της πληροφορίας που δίνεται μέσα από ένα project.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ είναι αποτέλεσμα μιας τέτοιας δραστηριότητας .

Σκοπός της δραστηριότητας αυτής είναι να γνωρίσουν τα παιδιά την τοπική Ιστορία απλά και αβίαστα μέσα από απλές διδακτικές πρακτικές και διδακτικές εξορμήσεις.

Στόχος μετά από την υλοποίηση του Πολιτιστικού Προγράμματος είναι οι μικροί μαθητές να γνωρίσουν μνημεία, τραγούδια ,παραδόσεις του τόπου μας. Το κάστρο άρχισε να γεννιέται μέσα από μια μεγάλη δυσκολία. Την παρουσίασή του στη σχολική κοινότητα με ένα τρόπο διαφορετικό ,περνώντας την πληροφορία αβίαστα και διαφορετικά .**ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ** γεννήθηκε μέσα από την ολοκλήρωση ενός Πολιτιστικού Προγράμματος με θέμα: Το Κάστρο μας και δημιουργήθηκε σταδιακά κατά την υλοποίηση του Προγράμματος μέσα από την επεξεργασία των στοιχείων που είχαν φέρει οι μικροί μαθητές . Το ζητούμενο ήταν να προσωποποιηθεί το ΚΑΣΤΡΟ.

Η προσωποποίηση του ΚΑΣΤΡΟΥ βασίστηκε στη θεματολογία των ομάδων κατά το project : Ομάδα ιστορίας (Μορφολογία του λόφου-ιστορία) Ομάδα αρχιτεκτονικής δομή του κάστρου).Ομάδα θρύλων και παραδόσεων. Μέσα σε ένα τρίμηνο το έργο είχε τελειώσει και παρουσιάστηκε στα παιδιά. Για την καλύτερη αφομοίωση του λεξιλογίου της Τοπικής Ιστορίας δουλέψαμε φύλλα εργασίας με τοπωνύμια ,ακροστιχίδες σταυρόλεξα ,παραγωγή λέξεων, αφηγήσεις μύθων, ακροστιχίδων καθώς και με γκραβούρες του κάστρου αντίγραφα της κ. Γραμματίκογλου Χρύσας νηπιαγωγού.

Η ίδια ύπαρξη του κάστρου μίλησε στις ψυχές των παιδιών και παρουσιάστηκε ως Θεατρικό δρώμενο στη συγκέντρωση των Περιβαλλοντικών ομάδων Άρδας 2006, και στο 4^ο Δ.Σ Διδυμοτείχου με τη λήξη του διδακτικού έτους .

Στοιχεία της ιστορίας και της παράδοσης πέρασαν στα παιδιά με διδακτικές δράσεις στηριζόμενες πάντα στην πληροφορία ,το μύθο τα φύλλα εργασίας τραγούδια, καθώς και στις εξορμήσεις στο χώρο του Κάστρου.

Το χρονικό του Κάστρου χρησιμοποιήθηκε ως εποπτικό υλικό για την διδασκαλία της τοπικής ιστορίας του Διδυμοτείχου. Εφαρμόσαμε την **ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΙΗΣΗΣ** στο διδακτικό δώρο της Γλώσσας. Αυτό είναι μια **καινοτόμος δράση** και αποτελεί μια καλή **διδακτική πρακτική** στο μάθημα της Γλώσσας και της Θεατρικής Αγωγής.

Η απήχηση στη σχολική κοινότητα ,αλλά και σε όλα τα σχολεία που παρακολούθησαν την Θεατρική παράσταση διάρκειας πενήντα λεπτών στη συγκέντρωση περιβαλλοντικών ομάδων το 2006 ήταν πολύ μεγάλη. Νομίζω πως άξιζε την κάθε στιγμή που ζήσαμε όλοι μαζί. Οι μαθητές γιατί έδεσαν τη ζωή τους με το κάστρο όχι για ένα εξάμηνο , αλλά για πάντα .Λέξεις και μνημεία του Κάστρου θα φέρνουν θυμίσεις με ιστορίες –θρύλους και παραδόσεις του Κάστρου. Αφιερωμένο λοιπόν με πολύ αγάπη σε όλους τους μαθητές που πίστεψαν σ' αυτή την προσπάθεια και με βοήθησαν στην υλοποίηση της ιδέας αυτής. Εύχομαι πάντα να κατακτούν κορυφές και να μένουν περήφανοι και αλώβητοι όπως το Κάστρο του Διδυμοτείχου.

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ

Να διανύσουν το ταξίδι της τοπικής ιστορίας μέσα στο χώρο χρόνο. Να μάθουν για τη δομή του Κάστρου, τα δομικά υλικά .

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΙ

Να μάθουν για τους θρύλους και τις παραδόσεις που συνδέονται με την πόλη και τα έθιμά της.

Να ευαισθητοποιηθούν σε θέματα προστασίας αρχαιολογικών χώρων, τόσο των βυζαντινών μνημείων όσο και των μεταβυζαντινών μνημείων.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ

Να εμπλουτίσουν το λεξιλόγιό τους με νέο λεξιλόγιο , μέσα από κείμενα ,δημοτικά τραγούδια, ακροστιχίδες, σταυρόλεξα.

Να κατανοήσουν τη στρατηγική του θέση.

Να ταξιδέψουν νοερά σε εκείνες τις εποχές βάση των στοιχείων που έχουν και να ξεχωρίσουν το μύθο από το ιστορικό γεγονός.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ

Να μάθουν να συνεργάζονται μεταξύ τους . Να γνωρίσουν βιωματικά το Κάστρο

Να μάθουν να συνεργάζονται με άτομα εκτός της σχολικής μονάδας.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ

Να μάθουν πως τα μνημεία δεν είναι άψυχα , αλλά κρύβουν μέσα τους τη δύναμη του παρελθόντος και αυτή θα είναι η συνέχεια του μέλλοντος. <<Γιατί λαός χωρίς παρελθόν χώρα δίχως μέλλον>>.

Στην επιλογή του θέματος συνέβαλλε η ίδια ύπαρξη του βυζαντινού Κάστρου της πόλης μας .Η ανάγκη των παιδιών να γνωρίσουν την άγνωστη και αθέατη πλευρά του Κάστρου. Τη δομή του , την ιστορία του, τους θρύλους και τις παραδόσεις, μεγάλωσε τη δίψα τους για μάθηση.Η περιέργεια και η ανάγκη για εξερεύνηση μεγάλωσε το ζήλο για βιωματική δράση στον ίδιο το χώρο. Το παρόν γρήγορα συναντήθηκε με το παρελθόν,η άγνοια γρήγορα αντικαταστάθηκε με τη γνώση μέσα από ένα νέο λεξιλόγιο, καινούριες παραστάσεις νέες εικόνες , μέσα από το ταξίδι της φαντασίας στον τόπο, χρόνο, μιας άλλης εποχής ,της βυζαντινής.

Στην επιλογή του θέματος συνέβαλλε η ίδια ύπαρξη του βυζαντινού Κάστρου της πόλης μας .Η ανάγκη των παιδιών να γνωρίσουν την άγνωστη και αθέατη πλευρά του Κάστρου.

- ❖ Τη δομή του , την ιστορία του, τους θρύλους και τις παραδόσεις, μεγάλωσε τη δίψα τους για μάθηση.
- ❖ Η περιέργεια και η ανάγκη για εξερεύνηση μεγάλωσε το ζήλο για βιωματική δράση στον ίδιο το χώρο.
- ❖ Το παρόν γρήγορα συναντήθηκε με το παρελθόν , η άγνοια γρήγορα αντικαταστάθηκε με τη γνώση μέσα από ένα νέο λεξιλόγιο, καινούριες παραστάσεις νέες εικόνες , μέσα από το ταξίδι της φαντασίας στον τόπο, χρόνο, μιας άλλης εποχής , της βυζαντινής.

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Ο ΛΟΦΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

1 ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ -2 ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

ΠΥΛΕΣ -ΠΥΛΕΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ - ΠΥΛΕΣ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ -ΝΕΡΟΠΟΡΤΕΣ

ΠΥΡΓΟΙ - Ο ΜΠΑΡΟΥΤΧΑΝΕΣ - ΤΟ ΠΕΝΤΑΖΩΝΟ -ΤΟΠΧΑΝΑΣ -Ο ΤΑΡΑΠΧΑΝΑΣ-

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

ΠΑΙΔΙ -

ΘΡΥΛΟΙ

Η ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ

Η διδασκαλία της Τοπικής Ιστορίας έγινε με διαφορετική θεματολογία , αλλά με το ίδιο περιεχόμενο. Το Χρονικό του Κάστρου ξαναμίλησε σχολικό έτος 2015-2016 για τα βιώματά του στις ψυχές των μικρών μαθητών.

Η διδασκαλία της τοπικής ιστορίας να διδάχθηκε ως **ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ με θέμα:**
<<ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ >>

Το θέμα αλλάζει όχι όμως ο στίχος το ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ συνεχίζει να μιλάει στις καρδιές μικρών και μεγάλων.

Σχολικό έτος 2016-2017 , <<ΕΝΑ ΚΑΣΤΡΟ ΜΙΑ ΠΟΛΗ.....ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ>>.

- ✓ Οι πρωταγωνιστές αλλάζουν, όχι όμως η ιστορία.
- ✓ Ο χρόνος κυλάει , οι μνήμες μένουν, οι λέξεις είναι τα κλειδιά του μέλλοντος.
- ✓ Οι εικόνες αποτυπώνονται στη μνήμη και είναι ανεξίτηλα τα χρώματα.
- ✓ Ο ενθουσιασμός μεγαλώνει όσο υπάρχει η δίψα για εξερεύνηση του αγνώστου στο τοπίο.
- ✓ προσμονή είναι μεγάλη και η δικαίωση μεγαλύτερη.
- ✓ Το αποτέλεσμα είναι η αμοιβή και η αποκόμιση τη γνώσης.
- ✓ Η γνώση είναι το αποτέλεσμα της εργασίας και της σοφίας.
- ✓ Η σοφία είναι το απόσταγμα της ωριμότητας.
- ✓ Η ωριμότητα είναι αποτέλεσμα των καταβολών που κουβαλάμε.
- ✓ Το ταξίδι προς τη γνώση δε θα σταματήσει ποτέ, αρκεί να βρούμε τα σωστά εργαλεία για να μεταλαμπαδεύσουμε την πληροφορία η οποία θα μας οπλίσει με εφόδια για να αντιμετωπίσουμε το παρελθόν , το παρόν ,το μέλλον .
- ✓ Γιατί ο πολιτισμός ενός ανθρώπου είναι ο πολιτισμός της ψυχής του ,γιατί λαός χωρίς παρελθόν , χώρα δίχως μέλλον.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Ο ΛΟΦΟΣ

Είμαι ο λόφος το Καλέ, ο λόφος με ιστορία

που ξεκινά από πολύ παλιά , απ' τα Προϊστορικά τα χρόνια

και αυτό το λένε καθημερινά τα λίθινα εργαλεία,
κοράλλια, όστρακα και κάθε λογής αγγεία.

Τα βρήκαν άνθρωποι απλοί, μα και ειδικοί μέσα από ανασκαφές ,
θαμμένα στου τόπου μου τις όμορφες πλαγιές
στιγμές ανεπανάληπτες , ποτισμένες με ιδρώτα με ανείπωτες χαρές.

Το σώμα μου αναδύθηκε και ανέβηκε ψηλά
σε πανελλήνια κλίμακα ,ξεπήδησε 80 μέτρα πάνω.
Απ' το βυθό της θάλασσας ξεπήδησα τον ήλιο ν' αντικρίσω
και προστασία στο λαό από των προϊστορικών τα χρόνια ,
έως τα χρόνια τα βυζαντινά τάχτηκα να χαρίσω.

Τον μακρινό ορίζοντα αντίκρισα , σμιλεύοντας το χρόνο
Το χρόνο που με πόνεσε, τους χρόνους που φέρνω τώρα
Στην πλάτη μου τους κουβαλώ, ανάσα της ψυχής μου
καθημερινά αναπολώ τις όμορφες στιγμές μου
και πίσω το βλέμμα δε γυρνώ , σ' αυτές που με πληγώνουν
Στη λήθη τις τοποθετώ αυτές που με σκοτώνουν.

Το βλέμμα μου, τον ορίζοντα αντίκρισε, χαρίζοντας τη φύση
μια πινελιά του δημιουργού, άγρια σμιλεμένη, απ' της φύσης τα στοιχεία
και αργότερα απ' του ανθρώπου το χέρι.

Χωρίζω τον ορίζοντα σ' ανατολή και δύση
στοιχεία της φύσης με χτυπούν ,αέρηδες με αγκαλιάζουν
μα σαν ο ήλιος βγει, τα πάντα εκεί τελειώνουν ,
το βλέμμα μου λαμποκοπά , το πόδια μου στυλώνουν
στη γη πατούν γερά, στο έδαφος καρφώνουν
κρατούν το σώμα μου ψηλά
και την ψυχή μου αιώνια
αντίποινα στου χρόνου τη φθορά
χαρίζοντας στη φύση μια του δημιουργού πινελιά
με χρώματα δεμένα ανάλογα με την εποχή
και των καιρών τα πεπραγμένα.

Γύρω μου σχηματίστηκαν εύφορες κοιλάδες
από ένα ποτάμι ορμητικό που σύνορα δε γνωρίζει
κόκκινα βάφει τα νερά ,τον κάμπο αυτός ποτίζει
Ερυθρόποταμος ή Δελή Δερές βαφτίστηκε δικαίως
τρελή πορεία ακολουθεί και χύνεται στο Έβρο
να συνεχίσει το μακρύ ορμητικό ταξίδι ,
να συνεχίσει το όνειρο, να βρει τον προορισμό του
να ξεδιψάσει τους αγρούς να θρέψει το λαό του
να πνίξει μέσα του βαθιά, το άδικο του κόσμου
να δώσει μόνο τη χαρά
στο αντίκρισμα και μόνο, της ζωγραφιάς του ποταμού
πνιγμένος στις κοιλάδες
με τις φιδίσιες κινήσεις τους σαν καταβολάδες.

Την προστασία αυτός πρόσφερε απ' τα παλιά τα χρόνια
στην πόλη μου στο κάστρο,
σαν των Σταυροφόρων τ' άγγιγμα δέχτηκαν οι όμορφες πλαγιές μου.
Το 1205 ήτανε σαν έγινε το θαύμα
οι ουρανοί ανοίξανε , και γέμισαν οι όχθες
και το νερό του ποταμού πλημμύρισε τους δρόμους,
τη φύση ολάκερη έπνιξε μαζί και τους Σταυροφόρους.

Το γεγονός αυτός χρεώθηκε ως θαύμα σωτηρίας
Οι κάτοικοι του κάστρου σώθηκαν από το χέρι του Χριστού, το χέρι της Παναγίας
με ολονύχτια προσευχή στο χώρο της εκκλησίας.
Πεντηκοστή ξημέρωνε και ο λαός δακρύζει
και από τότε μέχρι σήμερα το Καλέ Παναήρ πανηγυρίζει.

Μέσα μου κρύβω θησαυρούς , έτσι το λένε οι θρύλοι.
σπήλαια και περάσματα υπάρχουν στις πλαγιές μου
μα κι άλλα ανεξερεύνητα κρύβω στα σωθικά μου.
Σπήλαια με νερογλυφές,, πετρώματα ,κοράλλια,
καγιάνια ,των παλατιών ,των πύργων των πολύμορφων θεμέλια
της ιστορίας τα μυστικά κρατώ καλά θαμμένα
περιμένοντας καρτερικά να δουν το φως του ήλιου
να νιώσουν την ανθρώπινη ζεστασιά τ' ανθρώπινο το χέρι,
να νιώσουν και πάλι τ' ανέμου μου
άγγιγμα την ευωδιά της φύσης ,
να βρουν μια θέση πάνω στη γη,
μια θέση που να μαρτυρεί, όλο το μεγαλείο,
στης ιστορίας το μεγάλο βυζαντινό βιβλίο.

Στη μέση μου θεμελιώθηκαν τα δίδυμα τα τείχη
Διδυμότειχο βαφτίστηκε, έτσι το λέει μια εκδοχή και όχι από τύχη .

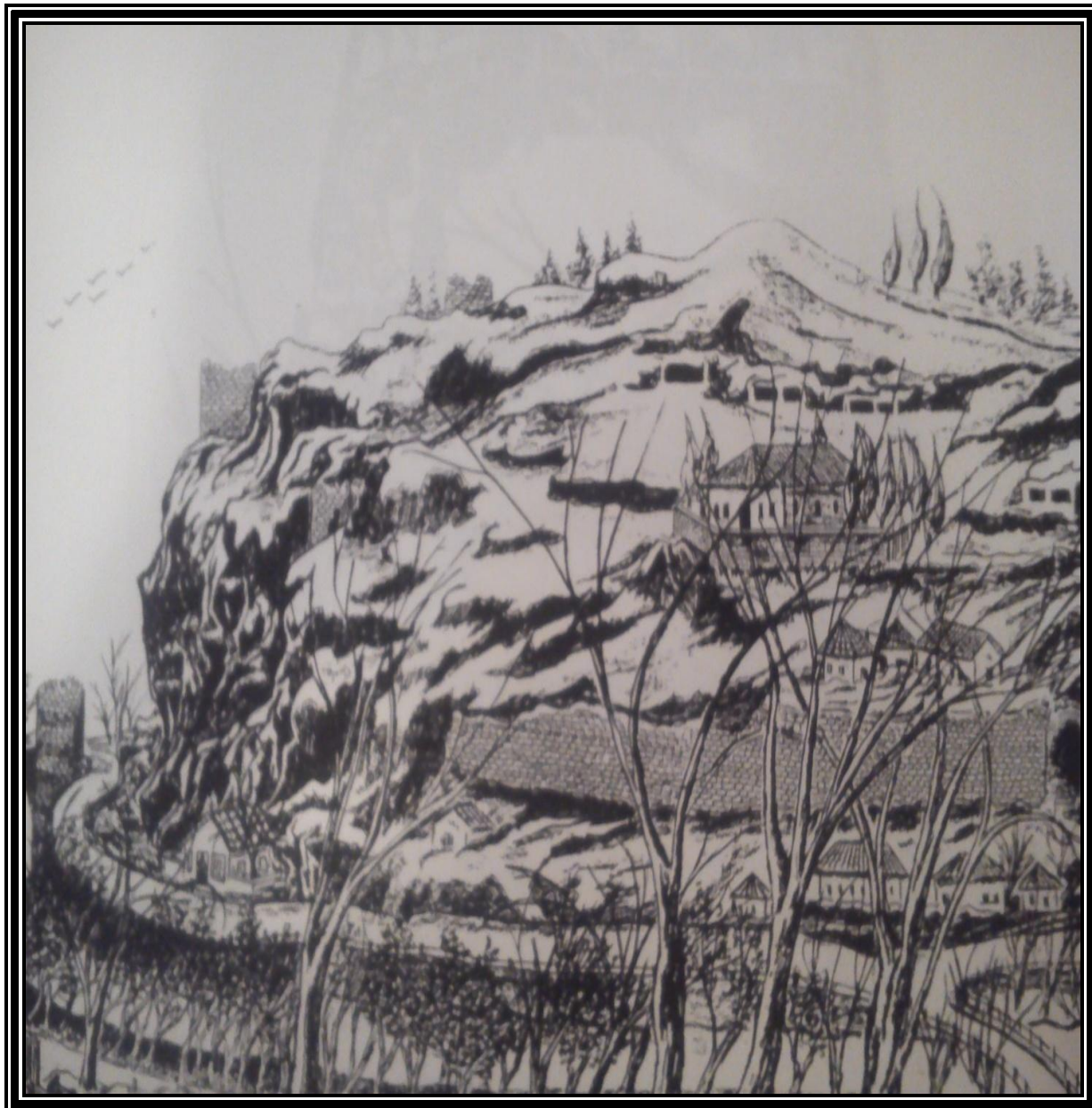
Η Θεά Δινδυμήνη λατρεύτηκε στους αρχαίους χρόνους
και αυτό μαρτυρά την παρουσία μου ,
πληρώνοντας στους Αθηναίους φόρους.
Δίδυμον λένε σημαίνει διπλό και αυτό το λεν οι οχυρωμένοι λόφοι
που αντικριστοί προβάλλουσε
και βρίσκονται κοντά και οι δυο σε μια όχθη,
ο ένας στην ανατολή τυλίγεται με του ήλιου το χάδι
και ο άλλος ο αντικριστός , λάμπει σαν το πετράδι
έχοντας μέσα του ζωή, πολύτιμη για την πόλη αυτή.

Ο θρύλος θέλει δυο αδελφούς να κτίζουνε την πόλη
Σε λόφους διαφορετικούς,
αντίθετη περιμετρικά, πήραν πορεία μεγάλη
ύστερα από χρόνια σκληρής δουλειάς
αντάμωσαν και πάλι,
να δουν μια πόλη έτοιμη στους λόφους να προβάλλει.
Πολλές οι εκδοχές για τ' όνομα της πόλης.

Άλλες για το όρος Δίνδυμον μιλούν και άλλες για τη πόλη Βένα
ένα είναι το σίγουρο , διπλά η πόλη τα έχει τα τείχη
και αυτά δίνουν μια εξήγηση και όχι από τύχη.
Στο σώμα μου λαξεύτηκαν λαξεύματα ,καμάρες.

Δεξαμενές, ράφια ,κάθε λογής καγιάδες.
χάρισαν σαν χώρους πρακτικούς , χώρους με σημασία,
φυλακές Ζινδάν ως τόπος εξορίας
ποτίστηκαν με δάκρυα λύπης και χαράς , έγραψαν ιστορία.
Και μέσα μου αγκάλιασα της πίστης τα θεμέλια
στους βράχους μου λαξεύτηκαν εκκλησάκια ,και μοναστήρια
μα αργότερα στη θέση τους βυζαντινές εκκλησίες,
χώροι λατρείας μιας εποχής ,της Βυζαντινής.

ΟΛΟΦΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΕ

ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

1. Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Είμαι η Ιστορία της πόλης αυτής
της πόλης της Βυζαντινής , της πόλης αυτής κλωνάρι.
Η ιστορία μου ξεκίνησε πριν χιλιάδες χρόνια
πρώτα τη λίθο χάραξε
και πάει πιο πέρα , στα χρόνια των χρόνια των Θρακών ,
στα χρόνια του μυθικού Ορφέα .
στο πέρασμα του ύμνησε τις μούσες τις νεράιδες
που με τη λύρα του ημέρευε ολάκερη τη φύση.

Το όνομά μου ξεκινά απ' τα αρχαία χρόνια
από το δίδυμον είναι η ρίζα μου διπλό σημαίνει λένε
μα η θεά Δινδυμήνη λατρεύτηκε και αυτό το λεν οι φόροι
που έδιναν οι συντοπίτες μας στους Αθηναίους
γιατί ήταν υποτελείς και έδιναν σ' αυτούς το ετήσιο χρέος.
Σε δυο λόφους κτίστηκε η πόλη στους αιώνες
και αυτό το λεν οι θρύλοι
στον ένα τον προϊστορικό γράφτηκε η βυζαντινή ιστορία
στον άλλο τον αντικριστό μίλησαν των αρχαίων γράμματα
των Ρωμαίων τα μνημεία.

Τόπος λατρείας ήμουνα και τόπος ιερός
και αυτό το μαρτυρούν τα ειδώλια των θεών ,
κτερίσματα, αρχαία αγγεία, νομίσματα και επιγραφές,
σύμβολα παλιά και όλα τα βυζαντινά μνημεία.
Διδυμότειχο έτσι με αποκαλούσαν απ' την εποχή εκείνη
και πάντα απέναντι στο λαό είχα μεγάλη ευθύνη.
Η γλώσσα η ελληνική κυριάρχησε και στα Ρωμαϊκά τα χρόνια
και ο νικημένος νίκησε τον κατακτητή ,
σημάδια παντού άφησε η ελληνική γραφή.

Θράκες, Ρωμαίοι , Μακεδόνες, Τούρκοι , Βούλγαροι, Κομμάνοι Σταυροφόροι,
γράψανε ιστορία μαζί με το λαό μου ,
και στο χαρτί τυπώθηκαν, όλα τα γεγονότα, όλα τα μεγαλεία
αυτά χάραξαν τη σημερινή πορεία.

Στην πόλη αυτή γεννήθηκαν αυτοκράτορες μεγάλοι.
Στην πόλη αυτή γεννήθηκε ο Ιωάννης ο Βατάτζης
το θαύμα της Πεντηκοστής το βίωσε στο κάστρο
απ' των σταυροφόρων τα χέρια γλίτωσε
και ύστερα από χρόνους
διάδοχος του Θόδωρου του Λάσκαρη του πρώτου
την κόρη του παντρεύτηκε κι έκανε απογόνους.

Στη Νίκαια βασίλευσε σ' αυτήν την αυτοκρατορία
το δίκαιο υπερασπίστηκε μαζί με το λαό του
τη γη την ξαναμοίρασε, βοήθησε τον κόσμο
την αυτοκρατορία ένωσε ,τους εχθρούς μακριά έδιωξε.
άγιασε απ' τις πράξεις του κι από το λαό τιμάτε
Ο δήμος μας τον τίμησε χαρίζοντάς του δρόμο,
Οδός Βατάτζη λέγεται και αυτό δε φτάνει μόνο.
Το 2004 του αφιερώθηκε το έτος.
έτος Βατάτζη το είπανε και δε το λησμονούμε
Το όνομά του στις εκκλησιές ετήσια τιμούμε.
Τα χρόνια πέρασαν και έγιναν οχτώ
και ο άγιος μας βρήκε ένα νέο σπιτικό.
Βατάτζεια ονομάστηκε η νέα του γιορτή
και έχει την αίγλη την αυτοκρατορική.

1. ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Είμαι το κάστρο το Βυζαντινό , περήφανα προβάλλω
Στην πόλη αυτή την ιστορική ,το όνομά μου φτιάχνω.

Κάστρο ή φρούριο του Καλέ δεν έχει σημασία
Η ύπαρξή μου μια ζωγραφιά , μια σκέτη οπτασία.

Σε λόφο προϊστορικό τα πόδια μου ριζώνω
Και μπρος στου χρόνου τη φθορά ερμητικά πεισμώνω.

Πέφτω και σηκώνομαι απ' Ανατολή σε Δύση
και κάθε μέρα προκαλώ έναν διαβάτη να με εξερευνήσει.

Τα μάτια μου οι πύργοι μου ποτέ δε με προδώσαν
μοναδική ομορφιά ο καθένας, στολίδια στο λαιμό μου.

Το σώμα μου τα τείχη μου αδιάκοπα ξαγρυπνούσαν
να διώξουν κάθε σύννεφο, την κάθε καταιγίδα,
να μην ταράζει τα νερά στο ήσυχο λιμάνι,
να φέρνουνε χαμόγελο σε κάθε προσκεφάλι.

Το στόμα μου οι Πύλες μου ,ερμητικά κλεισμένες
εμπρός στο διάβα του εχθρού ,
στο βλέμμα κάθε ξένου και τρανού
στο πόδι του άπονου εχθρού,
ανοίγανε την ανατολή και έκλειναν με τη δύση
με μια φωνή του κήρυκα τον κόσμο να ειδοποιήσει.

Καλέπορτες, Καστρόπορτες διπλές με σημασία
Πρόσφεραν ασφάλεια και κάθε προστασία.
Άλλες οι πύλες του βασιλιά
Σαραϊόπορτες τις λένε στα ανάκτορα ,στα βασίλεια , Σαράγια τα λένε οι Τούρκοι
γνώρισαν δόξα και τιμή σε κάθε άνοιγμά τους
μα σήμερα δεν υπάρχουν πια παρά μόνο στις θυμίσεις
μέσα από θρύλους και εκδοχές ξυπνά η ύπαρξή τους
ανασκαλεύοντας στο νου την ιστορία του λαού μου
Χαρές ,δόξες και τιμές,
Λύπες, ήττες και πληγές
χαραγμένες βαθιά στο μνημονικό μου.

Πέντε ήταν οι πύλες μου , στο κάστρο οδηγούσαν
οι τρεις μεγάλες έβλεπαν του ορίζοντα τη χάρη
μα οι δυο οι εσωτερικές στα ανάκτορα οδηγούσαν
τι κρίμα που δεν υπάρχουν πια
κι αυτές να μας μιλήσουν.

Μια προς το νότο κοίταζε διπλή ήταν φτιαγμένη.
Πύλη της Αγοράς λεγότανε τον κόσμο υποδεχότανε
στα ενδότερα του κάστρου
και των πιστών τα βήματα στις εκκλησιές οδηγούσε
η άλλη η εσωτερική στου κάστρου τα βασιλεία
η τρίτη η Σαραϊόπορτα στην Άγια Αικατερίνη ,στης ακρόπολης τα παλάτια
κι οι άλλες οι Νερόπορτες την άμυνα κρατούσαν, διπλές ήταν κτισμένες.
μα ενδιάμεσα οι πυλίδες μου μικρότερης αντίστασης, ήταν οχυρωμένες.
μα δεν έφταναν μόνο αυτές για να 'χω προστασία
η τάφος του Καντακουζηνού γέμιζε με νερό ,απάτητη για κάθε εχθρό.

Τα μάτια μου περήφανα τον ορίζοντα ατενίζουν
και μνήμες ιστορικές καθημερινά με συγκλονίζουν.
Η ιστορία μου γράφτηκε εδώ σ 'αυτόν τον χώρο,
άνθρωποι με τιμήσανε πληρώνοντας με της ζωής το φόρο.

Λαός ,κληρικοί, ,ολόκληρη αυτοκρατορική αυλή,
με τίμησαν και με τιμούν αιώνες τώρα
αυτό συμβάλλει στην τιμή , στην δόξα στην ιστορία
για έναν κάστρο σαν κι εμέ με στρατηγική σημασία.

Απόρθητο ονομάστηκα, προκάλεσα το φόβο
το σώμα μου κυριεύτηκε με μίσος και με δόλο,
μα η ψυχή μου αλώβητη έμεινε στο πέρασμα του χρόνου.

Το σώμα μου περήφανα καθημερινά στυλώνω
και τις πληγές μου αναμετρώ ,αυτό δε με φοβίζει
ο χρόνος είναι που περνά και γράφω Ιστορία
φροντίδα μου χρειάζεται ,μεγάλη προστασία.

Λαμπρά παλάτια κτίστηκαν στολίδια στην κορυφή μου
και των πιστών τις προσευχές
αγκάλιασαν οι εκκλησιές , οι μοναδικές βυζαντινές.

Ξωκλήσια και προσκυνητάρια
Αγκαλιάστηκαν στου λόφου τις πλαγιές ,
και κατοικίες στολίζανε τα όμορφα σοκάκια
μα κόσμος πολύς μαζεύτηκε και βγήκε απ' την πόλη
Εξώπολις ονομάστηκε μα σα κινδύνευε ο λαός
στο κάστρο μαζευότανε εκεί έσφιγγε ο κλοιός.
Κήρυκας από χωριό τον κόσμο καλούσε να μπει ,
να προφυλαχτεί , απ' του εχθρού το μάτι
απ' του κακού το χέρι.

Οι πύλες έκλειναν ερμητικά στο πείσμα του εχθρού μου
και ανοίγανε αρχοντικά στο διάβα του λαού μου.
Απόρθητο ονομάστηκα , κάστρο στην οικουμένη
και πολλές φορές ένιωσα του εχθρού το χέρι.
μεγάλοι αυτοκράτορες με τίμησαν με χάρη.
άλλοι εδώ γεννήθηκαν και άλλοι έγραψαν ιστορία
περνώντας εδώ το χρόνο τους ,
αφού είχα μεγάλη στρατηγική σημασία.

Προπύργιο της Πόλης ήμουνα
δεχόμενοι επιθέσεις
φρένο εγώ έβαζα στους εχθρού τις δόλιες τις προθέσεις.

Απ' τον Ιουστινιανό οχυρώθηκα τον 6^ο μετά Χριστών αιώνα
μα απ' του Κρούμμου το χέρι δαμάστηκα το 813
μεγάλες οι πληγές μου,
ο χρόνος πάντα τις έσβηνε με άξιους βασιλιάδες
άλλοτε αιμορραγούσαμε απ' τον Λατίνων τις επιδρομές,
στο Μπαρμπαρόσα υπέκυψα μεγάλες στο λαό μου οι σφαγές
οι Κομάνοι με πολιορκήσανε και γλίτωσα πολλές φορές
απ' του Θεού τη Χάρη
και άλλοτε πάλι έπεσα χωρίς αντιστάσεις ,απ' του Ιωαννίτη τις μηχανές
Αφού τίποτα δε μου άφησε ο Τσάρος των Βουλγάρων .
Ήταν μεγάλες οι πληγές, του κάστρου για να αντέξει
ήταν τον Αύγουστο το 1206.

Στην πόλη αυτή γεννήθηκαν αυτοκράτορες μεγάλοι.

Στην πόλη αυτή γεννήθηκε ο Ιωάννης ο Βατάτζης
το θαύμα της Πεντηκοστής το βίωσε στο κάστρο
απ' των σταυροφόρων τα χέρια γλίτωσε
και ύστερα από χρόνους διάδοχος του Θόδωρου του Λάσκαρη του πρώτου
την κόρη του παντρεύτηκε κι έκανε απογόνους.

Στη Νίκαια βασίλευσε σ' αυτήν την αυτοκρατορία
το δίκαιο υπερασπίστηκε μαζί με το λαό του
τη γη την ξαναμοίρασε, βοήθησε τον κόσμο
την αυτοκρατορία ένωσε ,τους εχθρούς μακριά έδιωξε.
άγιασε απ' τις πράξεις του κι από το λαό τιμάτε
Ο δήμος μας τον τίμησε χαρίζοντάς του δρόμο,
Οδός Βατάτζη λέγεται και αυτό δε φτάνει μόνο.
Το 2004 του αφιερώθηκε το έτος.
Έτος Βατάτζη το είπανε και δε το λησμονούμε
Το όνομά του στις εκκλησιές ετήσια τιμούμε.

Τα χρόνια πέρασαν και έγιναν οχτώ
και ο άγιος μας βρήκε ένα νέο σπιτικό.
Βατάτζεια ονομάστηκε η νέα του γιορτή
και έχει την αίγλη την αυτοκρατορική.
Χώρος αναψυχής ήμουν για τους βασιλιάδες,
κυνήγια οργανώνονταν κατά ομάδες,
Τα Τζούστρα οργανώθηκαν μεγάλοι αγώνες ήταν
ισάξιοι των Ολυμπιακών
για τη γέννηση του Ιωάννη Ε΄ Παλαιολόγου
από τον αυτοκράτορα Ανδρόνικο από την πόλη

Εδώ στέφθηκε αυτοκράτορας Αϊ Γιώργη τον Παλιοκαιρίτικη,
ο Ιωάννης Καντακουζηνός, Δομέστιχος ο μεγάλος
λίγο αγαπήθηκε από το λαό, πολύ από τους μεγάλους,
στο Πύθιο κάστρο έκτισε, με χρήματα το γέμιζε
η μάνα του ξεχώρισε Θεοδώρα Παλαιολογίνα.
Τα ηνία κράτησε καλά μαζί και η γυναίκα του Ειρήνη
πάλεψε την δολιοφθορά σαν ο αυτοκράτορας για δυο χρόνια είχε φύγει.
τότε ήταν που έπεσα ξανά στον εχθρών τα χέρια
και ακριβά πλήρωσα τα εμφύλια μίση
και έτσι η αυτοκρατορία δεν άργησε να διαλύσει.

Το 1361 πρώτο έπεσα στον Οθωμανών τα χέρια
Και γρήγορα η πόλη μου απλώθηκε στα πόδια μου από κάτω
σουλτάνοι και πασάδες, μουφτήδες και ραγιάδες
έζησαν μαζί κάτω από το βλέμμα του κατακτητή
όλοι γνώριζαν την πόλη στην Ευρώπη
και ο Τζηντάρ Μπέης κατοίκησε αρχικά
στα ενδότερα του κάστρου.

Ασφάλεια πρόσφερα εγώ σε όλη την οικογένειά του.
Οι Τούρκοι δε με σεβάστηκαν σα δέχτηκα το χτύπημα της φύσης
τους λίθους μου ξερίζωσαν μαζί και την ψυχή μου
7 ρίχτερ της Καλλίπολης τραντάξανε το κορμί μου
κάνοντας με να δεχθώ την καταστροφή μου.

Γρήγορα με εγκαταλείψανε και βάλανε πλήρη
και έτσι κατακτήθηκε η άλωση στην Πόλη
σκλαβιά πικρή απλώθηκε και σκέπασε τη χώρα
400 ήταν αρκετοί οι χρόνοι να κρατήσει
600 της Θράκης αρκετοί που την είχαν λησμονήσει.

Όσπου μια μέρα φωτεινή μια ηλιαχτίδα τρύπωσε στο μνημονικό του
και φώτισε του νου , ξύπνησε τον πατριωτισμό του
ξεπήδησε με μια ορμή, παρέσυρε το γένος
σε έναν αγώνα δυνατό, μια πάλι άνιση με το θεριό
να διώξει το σκοτάδι , να απλώσει του ήλιου τη ματιά
σε κάθε ελληνική πλαγιά, σε κάθε απόμερο ακρογιάλι
ήταν το ένα το μοναδικό , τ' αθάνατο είκοσι ένα.

Έτσι αποκτήθηκε η ελευθερία
για να ζει ο Έλληνας ελεύθερος γεμάτος προσδοκία
για ένα αύριο γεμάτο προστασία.

ΠΥΡΓΟΙ

Ο ΜΠΑΡΟΥΤΧΑΝΕΣ

Ο Μπαρουτχανές εφύλαγε όλο το μπαρούτι

κι αργότερα την προσφυγιά αγκάλιασε με θέρμη και λαχτάρα,
να δουν ξανά προσκέφαλο σπίτι να ξαποστάσουν,
να φάνε γλυκό ψωμί νερό να ξεδιψάσουν.

Πληγές πολλές δεχτήκαμε από δόρατα και πέτρες
μα η χειρότερη πληγή είναι του χρόνου το χέρι .

Λατίνοι κι Αυτοκράτορες ,Σουλτάνοι και πασάδες
αντίκρισαν το βλέμμα μας ,σταθήκανε μπροστά μας ,
άλλοι μας συντηρήσανε
και άλλοι μας ποδοπατήσανε.

Την επιγραφή δεχτήκαμε απ' του ΚΟΜΝΗΝΟΥ το χέρι ,τα
του Ταρχανειώτη το σύμβολο ο πύργος της Βασιλοπούλας φέρει.

Λάδι νερό , φωτιά, δόρατα και λιθάρια
όπλα ακαταμάχητα μας κράτησαν ολόρθα
με δόλο κυριευτήκαμε με πόνο παραδοθήκαμε.

Οι επάλξεις μας αρχοντικές σήμερα ανύπαρκτες απ' του Τούρκου το χέρι
πλήρωσαν το δικό τους φόρο
για να φτιαχτούν δρόμοι και μνημεία
στη νέα των Τούρκων κοινωνία
καταστρέφοντας την ψυχή μας, το γόητρο, την υπεροχή μας.

ΠΥΡΓΟΙ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΖΩΝΟ (ΠΥΡΓΟΣ ΝΕΡΟΥ)

ΠΕΝΤΑΖΩΝΟ ή **Μπέζ Κιουσιάκ** το ρόλο μου έχω γράψει
ως πύργος του νερού γνωστός, ως τόπος εκτέλεσης βαμμένος
τον κόσμο εγώ ξεδίψασα, νερό εγώ κρατούσα.

Με πέντε ζώνες πλίθους κτίστηκα , από κει και τ' όνομά μου.
τον κύκλο φέρνω μέσα μου , νερό αυτός γεμίζει
κυκλικό είναι το σχήμα μου με μια ευθεία πλευρά
μεγάλη η αρχοντιά μου έξω από του κάστρου την πλευρά.

Του Ερυθροπόταμου το νερό δεχόμουν στα σωθικά μου
και υψηλή αποστολή καθημερινά εκτελούσα, ήμουν του κάστρου η δεξαμενή,
του διψασμένου η ελπίδα

Εκατό σκαλιά με ενώνανε με μια τοιχοποιία
και ένα με το κάστρο γινόμουν σε κάθε πολιορκία.

Πιο πέρα από μένανε ήταν τα πηγαδίτσια
και αυτά νερό γεμίζανε, πολίτες ξεδιψούσαν,
μα αυτά φυλάσσονταν καλά απ' τις γέφυρας τις πύλες
διπλή ήταν η προστασία
απ' τα' άγρυπνο μάτι του εχθρού απ' τ' άτιμου το χέρι.

Μια φορά το πρόδωσα στα χρόνια των Σταυροφόρων
τη ροή του ποταμού αυτοί άλλαξαν
να μη μπορώ νερό να γεμίσω
στέγνωσα, δίψασα μαζί μου και το κάστρο
οι κάτοικοι υπέφεραν μαζί κι όλη η φύση.

ΠΥΡΓΟΙ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΠΧΑΝΑΣ

Είμαι ο πύργος της κορυφής Τοπχανά με λένε
Στον τόπο μου ανεμόμυλος τα σιτηρά γυρνούσε
Τον κόσμο τον ετάιζα σαν ήταν πολιορκημένος,
την πείνα έδιωχνα μακριά, τον κόσμο συντηρούσα.

Μα αέρας κάποτε δυνατός ,
κατέστρεψε εμένα ,
λίγα απομεινάρια μείνανε κι αυτά γίνανε αέρας
σήμερα αυτό που έμεινε είναι η περιοχή μου
για να θυμίζει στους παλιούς την κάποτε δύναμή μου.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΑΡΑΠΧΑΝΑΣ

Ταραπχανά με λένε , στα νότια του κάστρου ακουμπώ κοντά στην Αγία Μαρίνα.

Μεγάλες δόξες γνώρισα στων Οθωμανών τα χέρια
χρυσάφια σε νομίσματα κοβότανε στου πύργου μου τα πατάρια
και το χρυσάφι φύλαγα του παλατιού την προίκα .

Πολλές οι ονομασίες μου στα χρόνια της ζωής μου ,
μικρή Ακρόπολη, μικρό πυργί
στο νου έρχεται πάντα η ίδια περιγραφή.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Είμαι πύργος κυκλικός νοτιανατολικά του Κάστρου
μεγάλος και σημαντικός
όμορφος κι αρχοντικός.

Το μάτι μου άγρυπνα κοιτούσε
και με οπτικό τηλέγραφο επικοινωνούσε.
Έπαιρνε και έδινε μηνύματα της πόλης
Της νύχτας άγρυπνο πουλί γινότανε στο σκοτάδι
στο βήμα του κατακτητή έβαζε φρένο στη στιγμή.

Η ιστορία μου γράφτηκε στο σώμα μου επάνω
Κομάνοι πολιορκήσανε την πόλη μου να πάρουν.
μα τότε ο βασιλιάς τους εχθρούς πάει να διώξει
αφήνοντας στην κόρη του , το κάστρο να διαφεντέψει
Το κάστρο να φυλάξει καλά κρατώντας κλειδωμένο.

Η κόρη ξεγελάστηκε από παπά Κομάνο
μαντίλι βασιλικό που είχε αυτός κλεμμένο
από υπηρέτη του βασιλιά χρυσοπληρωμένο.

Και τα κλειδιά παρέδωσε , την πύλη να ανοίξει
την εκκλησία του Χριστού αυτός να προσκυνήσει
ήταν μεγάλο το κακό που έγινε στην πόλη
το κάστρο το απόρθητο , κυριεύτηκε με μίσος
και το κακό κατέστρεψε την όμορφη την πόλη.
Μεγάλη και η ταραχή της κόρης για να ζήσει
και μη μπορώντας από ντροπή το λαό της να αντικρίσει
καβάλα σε ένα άλογο ξεκίνησε να φύγει
για ένα δρόμο μακρινό , χωρίς επιστροφή
το άδικο , τον πόνο της θέλοντας να ξεπλύνει.
Ψηλά στον πύργο μου ανέβηκε και πήδηξε μακριά,
με το άτι ένα έγινε να φύγει μακριά.

Σύννεφο η ψυχή της έγινε και πάει στον ουρανό
άψυχο το σώμα της στα πόδια μου κειτόταν
προτίμησε την ξενιτιά , μακριά από το λαό της
αφού δεν θα είχε πια μιλιά στο αρχοντικό της.
Θάνατο βρήκε τραγικό στου πύργου μου τα πόδια
μα η μνήμη της, στο λαό έμεινε αιώνια.

Σαν άκουσε ο βασιλιάς το θάνατο της κόρης
τον κόκορα πρόσταξε να βγει απ' το τσουκάλι στη στιγμή,
για να πιστέψει το θάνατο της κόρης
πέταξε ο κόκορας , άρχισε να λαλεί
μεγάλη θλίψη έπεσε στη βασιλική αυλή.

Ο Βασιλιάς έφυγε καβάλα σε ένα άτι
στο δάσος στο προσκύνημα
στο εκκλησάκι τ' Αϊ Βλάση.

Η τοποθεσία έμεινε **Ταούκ Γεμέζ** στου λαού τη μνήμη
τα έθιμα ,τα αγιάσματα που γίνονταν κάθε χρόνο
έφερναν στου νου τη βασιλοπούλα και όχι μόνο.

ΠΑΙΔΙ

Και ο λαός μας μύθο έπλασε , ποτέ δεν την ξεχνάει
Και από γενιά σε γενιά όλο γι' αυτήν μιλάει.
Στο νου μας τότε έρχονται όλα τα γεγονότα
μνήμες ιστορικές παντρεύονται
για να ' χουμε θυμίσεις
σαν το βλέμμα του κάθε περαστικού καρφώνεται στον πύργο
να είμαστε όλοι έτοιμοι για τις διηγήσεις
στο νου μας παντρεύονται ο μύθος και η ιστορία
να ξαναζήσουμε στιγμές μέσα απ' τη φαντασία τις δόξες , τις στιγμές ,
τα βυζαντινά μεγαλεία.

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Θρύλοι και παραδόσεις γράφτηκαν

Μίλησαν για το κάστρο

Μα όλα σημαδέυτηκαν από τα γεγονότα,

την ιστορία αυτά έγραψαν τη μνήμη ζωντανεύουν

μέσα από λογίων γράμματα απ' του λαού τα λόγια

διαβάζοντας τα ποιήματα

βλέποντας τις εικόνες

σύμβολα , γιορτές παντρεύονται κρατώντας ψηλά την ιστορία

και το δικέφαλο αετό , αγέρωχο να κυματίζει

στις εκκλησιές να μας θυμίζει

τη βυζαντινή αυτή εποχή

τις δόξες αυτής της πόλης

βλαστοί οι μόχθοι του λαού, η προκοπή της πόλης.

ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

Η ΠΥΡΟΣΤΙΑ

ΤΟ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΟΡΟΥΤΣ ΠΑΣΑ

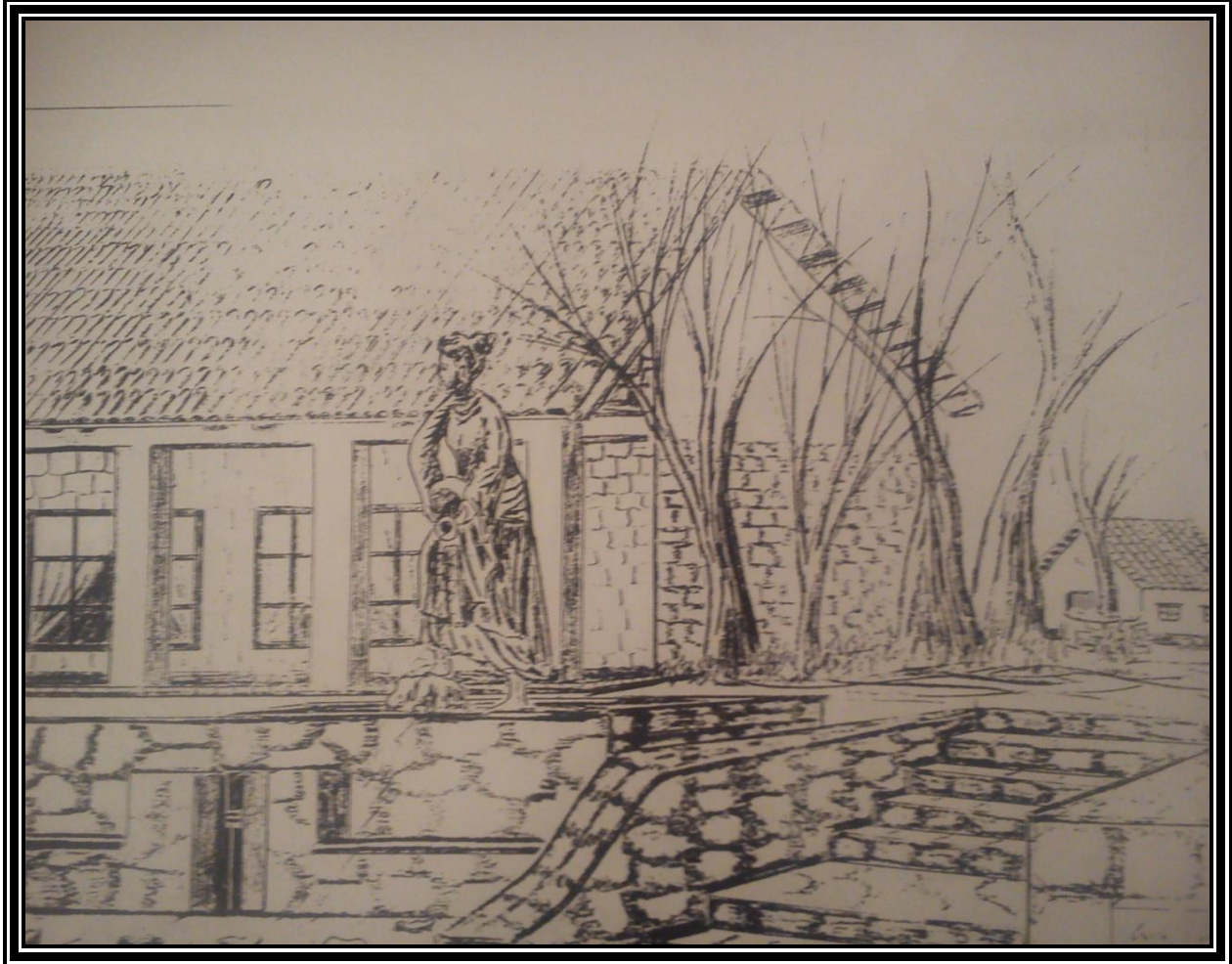
ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΝΕΡΟΠΟΡΤΕΣ

ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

**Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ
ΤΟ ΚΑΦΕ ΒΥΖΑΝΤΙΟ**

ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΚΑΙ ΣΟΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΦΟΥΡΝΟΣ

ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΓΛΟΥ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΘΕΤΙΚΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

ΧΑΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΗ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΤΩΝ ΣΤΟΧΩΝ

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΣΗΜΕΙΩΣΕ Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΝΙΚΗ

ΓΙΑΤΙ ΚΑΤΑΦΕΡΑΜΕ ΤΟ ΑΚΑΤΟΡΘΩΤΟ

ΔΥΝΑΜΗ

ΓΙΑΤΙ ΑΝΤΛΗΣΑΜΕ ΔΥΝΑΜΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

ΕΝΟΤΗΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΜΑΣ ΕΝΩΣΕ ΜΕ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΓΙΑΤΙ Η ΚΑΘΕ ΛΕΞΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕ ΤΟ ΣΥΝΔΕΤΙΚΟ ΚΡΙΚΟ ΜΙΑΣ ΙΣΧΥΡΗΣ ΑΛΥΣΙΔΑΣ

ΞΥΠΝΩΝΤΑΣ ΣΤΟ ΚΑΘΕ ΤΗΣ ΑΚΟΥΣΜΑ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ

ΘΥΜΗΣΕΣ

ΑΝΑΣΚΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ & ΘΕΜΕΛΙΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛΑ ΔΗΜΗΤΡΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το ιστορικό Διδυμότειχο(το γαλάζιο βιβλίο)

του Δρ .Αρχαιολόγου Αθανάσιου Γουρίδη.

Γκραβούρες της Γραμματίκογλου Χρύσας.

Γκραβούρες του Δ. Κοντού με το βυζαντινό Διδυμότειχο.

Προβολή ταινίας το Διδυμότειχο με αφήγηση του Δρ . Διαλεχτόπουλου .

Ποιήματα του Δημήτριου Μανάκα.

Φωτογραφίες-Διαδίκτυο.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Θα ήθελα να ευχαριστήσω μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου όλους όσους με βοήθησαν και στήριξαν την κάθε μου προσπάθειά , προκειμένου να υλοποιήσω το ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ κατά το σχολικό έτος 2005- 2006 με θέμα <<ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΜΑΣ >>μέσα από το οποίο εμπνεύστηκα.

Ευχαριστώ τους γονείς και τα παιδιά της Γ΄ του σχολικού έτους 2005-2006 & της Δ2΄ τάξης του σχολικού έτους 2013-2014 τάξης που πίστεψαν στην προσπάθεια αυτή έτσι ώστε η ιστορία του Κάστρου να ξετυλιχτεί και να παρουσιαστεί στη σχολική κοινότητα –σχολικές κοινότητες.

Ευχαριστώ τη συνάδελφο κυρία Χρύσα Γραμματίκογλου νηπιαγωγό η οποία μου δάνεισε τις γκραβούρες της ως εποπτικό υλικό και ως φύλλα εργασίας στο μάθημα της Αισθητικής Αγωγής..

Ευχαριστώ τους φορείς της πόλης μου για την εξαιρετική ξενάγηση στους χώρους που σχετίζονται με το Κάστρο.(Λαογραφικό Μουσείο-Δημαρχείο-Δημοτική Πινακοθήκη-Το Χώρο Τέχνης <<ΗΔΥ ΤΕΧΝΩΝ >> του κου Σαρσάκη Ιωάννη και της συζύγου του Γεωργίας Νταλαγιώργου .Την Ιερά Μητρόπολη Διδυμοτείχου- τους σεβαστούς Πατέρες Νικόδημο και Δαμασκηνό για τις ξεναγήσεις στον Ιερό Ναό του Σωτήρως Χριστού και της Παναγίας Ελευθερώτριας.

Ευχαριστώ επίσης τον κύριο Ζενόπ υπεύθυνο της Αρμένικης Εκκλησίας, καθώς και τον κύριο Μπόρι για την ξενάγηση στην Αρμένικη εκκλησία.

Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Το ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ υλοποιήθηκε ευχάριστα και ξεκούραστα πέντε σχολικές χρονιές με διαφορετικά πολιτιστικά προγράμματα Τοπικής Ιστορίας, σημειώνοντας πάντα μεγάλη επιτυχία κλείνοντας την αυλαία της σχολικής χρονιάς 2014-2015, με θεατρική παράσταση , με παρουσιάσεις ή ως καλή πρακτική στα διδακτικά δώρα της Γλώσσας, της Θεατρικής Αγωγής, των Εικαστικών.

❖ **Το ΚΑΣΤΡΟ** μίλησε για την ιστορία του μέσα από τις ψυχές των παιδιών και άφησε ανεξίτηλα τα σημάδια της γνώσης στους αυριανούς πολίτες συνεχιστές της ιστορικής και πολιτιστικής μας παράδοσης.

Δήμητρα Παπαμιχαήλ

